

L'aparell que menystenien la gent

Un país és, sobretot, la seva gent. És el seu territori, la seva economia, la seva cultura, la seva trajectòria històrica... Però, substancialment, un país és, en cada moment, la gent que hi viu, i el conjunt d'activitats i de relacions que hi estableixen. Un partit polític, a l'escala corresponent, també és, substancialment, la gent que s'hi identifica. Un partit és la gent que en forma part i la manera que tenen de vincular-se entre ells i amb la societat. En un partit, com en un país, també són molt importants els principis inspiradors, les idees fonamentals, els objectius immediats i els generals, els procediments emprats per assolir-los, les lleialtats i la qualitat de les relacions internes, els compromisos adquirits i el seu compliment. Però el més important és la gent.

Ordinàriament, si un país o un partit són dinàmics i oberts, i tenen voluntat de facilitar les adhesions i la participació social, disposen de mecanismes permeables que en faciliten la renovació permanent. Entre les renovacions més reeixides hi solem trobar les que s'han mostrat respectuoses amb la pròpia tradició i, alhora, han incorporat noves experiències, arguments i maneres de fer per adaptar-se als successius reptes.

De vegades, però, la iniciativa i el control dels ressorts organitzatius i institucionals queden en mans de nuclis reduïts de dirigents que s'hi parapeten, s'hi instal·len, en fan la seva forma de vida; fixen el seu pre-

domini. Pot passar, llavors, que les maneres de fer s'enquistin; i alguns plantejaments esdevinguin dogma. Així, per a aquell nucli que s'ha fet fort imposant-se als que té al voltant, els objectius del país o del partit poden quedar subordinats al manteniment de la pròpia posició, a la temptació de perpetuació. Aquesta mena de lògiques són les que propicien la concepció més burocràtica de la política, la reducció de la participació democràtica a l'estricta joc electoral, la limitació de la política a simple professionalització de la gestió, o la conversió de la pròpia continuïtat en l'obsessió principal. Per aquesta via, s'obliden els grans objectius i horitzons col·lectius i s'imposen els interessos particulars. Es perd la perspectiva general i les baralles internes consumeixen l'energia del grup.

JOAN M. TRESSERRAS

COMUNICÒLEG, UAB

CONSULTEU
MÉS ARTICLES A
www.ara.cat

Es fa difícil prescindir d'aquesta perspectiva a l'hora de considerar el paper del PSC en el període 2011-2013. Costa d'entendre que un partit amb una base electoral tan consolidada entre els sectors populars progressistes i catalanistes del país opti per desvincular-se del gir sobirania del qual participen bona part dels seus quadres i electors. Ignoren un procés transformador que s'ha precipitat, en bona mesura, com a conseqüència de la manca de disposició democràtica de l'Estat –amb governs del PSOE i del PP– davant d'unes aspiracions catalanes formulades mentre el PSC era la principal força del govern de la Generalitat. En plena emergència del protagonisme polític del moviment ciutadà plantejant la possibilitat d'encetar, a Catalunya, un procés de regeneració democràtica,

fundacional, de vocació clarament transformadora, l'aparell del PSC ha tancat la porta i ha llençat la clau. Quan les condicions generals, per primera vegada d'ençà de la fundació del partit, permetrien participar en un canvi polític transcendent, l'aparell del PSC s'ha inhibit, i s'ha arreglerat –i ha brindat– amb la reacció. L'únic estat que no els incomoda és l'espanyol. Fins i tot han trobat la seva legalitat un punt de referència inspirador i li han atorgat capacitat de fixar els límits a la voluntat democràtica de la majoria del poble català. L'absència del PSC a l'acord per al referèndum del novembre ha resultat un punt de no retorn per a molts militants i simpatitzants.

La desvinculació del PSC del catalanisme –que n'havia estat un dels elements definidors– suposa l'assumpció de la seva subordinació a la política espanyola del PSOE. I, això, just quan el PSOE ja ha renunciat a disposar d'una concepció pròpia d'Espanya i s'ha afegit –acomplexat i desorientat– a la política recentralitzadora del PP.

El PSC és encara ple de persones que han participat activament en les lluites polítiques de la Catalunya recent. Menystingudes i maltractades per la seva direcció, mereixen, ara especialment, tot el respecte i reconeixement. I la sincera invitació dels involucrats en el procés català d'emancipació perquè s'hi puguin incorporar, en la forma i condicions que considerin més coherents amb les seves conviccions i trajectòries particulars.

Si un país o un partit són dinàmics i oberts, disposen de mecanismes permeables que en faciliten la renovació permanent

SUSANA SUBIRANA

L'absència del PSC a l'acord per al referèndum ha resultat un punt de no retorn per a molts militants i simpatitzants